

her til Lands er en stærk Bevægelse henimod at prøve paa at faa det Ord „Naade“ ud af vort Sprog, men at jeg vil betragte det som i højeste Grad beklageligt, om disse Bestræbelser skulle lykkes. Jeg har i det Stykke den gammelbuds Tro og Mening, at Ordet „Naade“ er et godt Ord i og for sig og heller ikke noget slet Ord, naar det anvendes overfor de fattige af de rige i rent menneskelige Forhold. Jeg for min Part skal slet ikke prøve paa at bestride, at der ogsaa efter denne Lov med god Grund kan anvendes Ordet „Naade“, men jeg tror rigtignok ogsaa, at der ifølge § 2 utvivlsomt maa være Tale om en Ret for de fattige, der ere over 60 Aar gamle.

Min Mening om det foreliggende Lovforslag er kortelig denne, at jeg tror, at det vil virke til stor Velsignelse for mangfoldige, og jeg kan ganske slutte mig til en eret tidligere Tale i, at Loven vil virke saaledes for flere tusinde Hjem her i Landet. Jeg tror, at Loven vil blive modtagen med stor Taknemlighed af mangfoldige. Jeg tror, at alle, som have haft med Sogneraadforhold at gøre i en længere Arrække, ville vide, at Smaafolk, der ere komne op i denne Alder, som der her er Tale om, ville være overordentlig taknemlige for denne Haandsrækning i Slutningen af deres Liv og ville være overordentlig taknemlige for, at denne Hjælp bliver ydet dem ikke som hidtil, da den havde de almindelige Følger, som hænge sammen med at komme ind under Fattiglovens Regler, men saaledes, at de komme til at staa helt anderledes og i et Forhold, der efter min Mening nødvendig vil blive nojagtig det samme som det, hvori de Smaataarsfolk nu staa, der blive understøttede af de fattiges Kasse. Jeg stønner ikke rettere, end at det er Sogneraadene, der forestaa Uddelingen, og ikke Bestyrelsen for de fattiges Kasse, ikke gør nogen som helst væsentlig Forskel paa Forholdet. Jeg vil meget gerne tro, at

ere paa gode Veje til at faa gjort en god Begyndelse. Jeg beklager kun i højeste Grad, at Forsøget har vaft en saa højrestet Modstand i visse Kredse, som det har, fordi jeg tror, at det vil blive en af Hindringerne for, at Loven vil øve den Velsignelse, navnlig i Begyndelsen, som jeg tror, at den under andre Omstændigheder vilde, naar den var gaaet ud af Rigsdagen med samme Enstemmighed, som det synes, at Lovforslaget om Frihavnen vil kunne opnaa.

Naar jeg skulde udtale mig om enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, vil jeg sige, at jeg for min Del beklager, at man ikke i § 2 har faaet en Bestemmelse ind om, at de Folk, der ere imellem 50 og 60 Aar, og som have tilbagebetalt den modtagne Fattighjælp, kunne faa Lov til at komme med. Ligeledes kunde jeg have ønsket, at Bestemmelsen i § 9 om den ene og senere de 2 Millioner havde været affattet saaledes, at Statskassen under alle Omstændigheder skulde have udredt Halvdelen. Jeg tilstaar imidlertid, at jeg tror, der er gjort en god Begyndelse, og jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved disse enkelte Punkter. — Kun skal jeg tillade mig at gøre et Par Henstillinger til den højtærede Indenrigsminister. Naar det nemlig hedder i § 3, at Indenrigsministeren skal foreskrive en Formular, der skal bruges ved denne Lovs Udførelse i Livet, haaber jeg, at den højtærede Indenrigsminister vil lade sig det være magtpaaliggende at affatte Formularen saa simpel og letforstaaelig, at den uden stor Ulempe og Ulejlighed vil kunne benyttes af de Menneſter, baade de fattige og Sogneraadene, for hvem den er bestemt. — Ligeledes skal jeg tillade mig at gøre den Henstilling til den højtærede Minister, om der ikke kunde være Anledning til at søge at faa en Lov gennemført paa Rigsdagen, der sikrede Sogneraadene en noget større Medhjælp, end de hidtil have haft, saaledes at de kunne faa lønnet Medhjælp